РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

30 юни 2009 година *

По дело Т-444/07

Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (CPEM), установен в Марсилия (Франция), за който се явява адв. C. Bonnefoi, avocat,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н L. Flynn и г-жа A. Steiblytė, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение C (2007) 4645 на Комисията от 4 октомври 2007 г., с което се отменя помощта, отпусната от Европейския социален фонд (ЕСФ) с Решение C (1999) 2645 от 17 август 1999 г., както и искане за обезщетение,

* Език на производството: френски.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (втори състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová (докладчик), председател, г-жа K. Jürimäe и г-н S. Soldevila Fragoso, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 декември 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Член 147, параграф l ЕО поверява на Комисията управлението на Европейския социален фонд (ЕСФ), създаден по силата на член 146 ЕО. Съгласно член 159, параграф 1 ЕО ЕСФ е един от структурните фондове.

2 Приложимата към случая правна уредба, регламентираща структурните фондове за периода на планиране 1994—1999 г., се състои по-конкретно от Регламент (ЕИО) № 2052/88 на Съвета от 24 юни 1988 година относно задачите на структурните фондове и тяхната ефективност и за координацията на техните дейности между тях самите и с операциите на Европейската инвестиционна

банка и на другите съществуващи финансови инструменти (ОВ L 185, стр. 9), изменен с Регламент (ЕИО) № 2081/93 на Съвета от 20 юли 1993 година (ОВ L 193, стр. 5, наричан по-нататък „Регламент № 2052/88“).

3 В изпълнение на този регламент Съветът приема Регламент (ЕИО) № 4255/88 на Съвета от 19 декември 1988 година относно определяне на разпоредби за прилагането на Регламент (ЕИО) № 2052/88 по отношение на Европейския социален фонд (ОВ L 374, стр. 21), изменен с Регламент (ЕИО) № 2084/93 на Съвета от 20 юли 1993 година (ОВ L 193, стр. 39, наричан по-нататък „Регламент № 4255/88“). Освен това е приет и Регламент (ЕИО) № 4253/88 на Съвета от 19 декември 1988 година относно определяне на разпоредби за прилагането на Регламент (ЕИО) № 2052/88 по отношение на координирането на дейностите на различните структурни фондове между тях самите и с операциите на Европейската инвестиционна банка и другите съществуващи финансови инструменти (ОВ L 374, стр. 1), изменен с Регламент (ЕИО) № 2082/93 на Съвета от 20 юли 1993 година (ОВ L 193, стр. 20) (наричан по-нататък „Регламент № 4253/88“).

4 Регламенти № 2052/88 и № 4253/88 са отменени, считано от 1 януари 2000 г., с член 54, първа алинея от Регламент (ЕО) № 1260/1999 на Съвета от 21 юни 1999 година относно определянето на общи разпоредби за структурните фондове (ОВ L 161, стр. 1), без да се засяга член 52, параграф 1 от последния регламент.

5 Регламент № 4255/88 е отменен, считано от 1 януари 2000 г., с член 11 от Регламент (ЕО) № 1784/1999 на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 1999 година относно ЕСФ (ОВ L 213, стр. 5), чийто член 9 препраща към преходните разпоредби, предвидени в член 52 от Регламент № 1260/1999.

6 Параграф 1 от последната разпоредба по-конкретно предвижда, че „настоящият регламент не засяга продължаването или изменението, включително цялостната или частична отмяна на помощ, одобрена от Съвета или от Комисията въз основа на Регламенти […] № 2052/88 и […] № 4253/88 и на всяко друго законодателство, приложимо за тази помощ към 31 декември 1999 г.“ [неофициален превод]

7 От съчетаването на тези разпоредби в тяхната съвкупност следва, че въпреки отмяната на Регламент № 4255/88 от Регламент № 1784/1999 последният чрез препращане към преходните разпоредби, предвидени в член 52 от Регламент № 1260/1999, предвижда, че Регламент № 4255/88 и Регламент № 4253/88 продължават да се прилагат към одобрените на основание Регламент № 4255/88 помощи.

8 Съгласно член 6 (озаглавен „Техническа помощ, пилотни и демонстрационни проекти“), параграф 1, буква а) от Регламент № 4255/88:

„Вън от рамковите програми за подкрепа от Общността, ЕСФ може да финансира в размер до 0,5 % от годишното си финансиране, дейности по подготовка, преценка, мониторинг и оценка в държавите членки или на общностно равнище, необходими за осъществяването на дейностите, посочени в член 1. Последните се извършват по инициатива на Комисията или за сметка на Комисията. Те включват:

а) дейности с иновационен характер, които имат за цел да потвърдят нови хипотези, отнасящи се до съдържанието, методологията и организацията на професионалното обучение, включващи интегрирането на общностното измерение на професионалното обучение и по-общо, развиване на трудовата заетост, включително насърчаване на равните възможности за жените и мъжете на пазара на труда, и професионалната интеграция на лицата, изложени на изключване от пазара на труда, с оглед създаването на основа за по-нататъшна дейност на [ЕСФ] в различни държави членки […]“ [неофициален превод]

9 Съгласно член 24 (озаглавен „Намаляване, спиране и отменяне на помощта“) от Регламент № 4253/88:

„1. Ако осъществяването на дадена дейност или мярка се явява недостатъчно да обоснове част или цялата финансова помощ, която е била отпусната за нея,

Комисията извършва подходяща проверка на случая в рамките на партньорството, като изисква по-специално от държавата членка или от определените от нея с цел изпълнението на дейността органи да представят своите бележки в определен срок.

2. Вследствие на тази проверка Комисията може да намали или да спре помощта за съответната дейност или мярка, ако проверката потвърди наличието на нередност или на значително изменение, което засяга естеството или условията за изпълнение на дейността или на мярката, и за която не е било поискано одобрението на Комисията.

3. Всяка недължимо платена сума, подлежаща на връщане, се възстановява на Комисията. Върху невъзстановените суми се дължи лихва за забава в съответствие с разпоредбите на Финансовия регламент и съгласно подробните правила, които се приемат от Комисията при следване на процедурите, посочени в дял VIII.“ [неофициален превод]

Обстоятелства, предхождащи спора

10 На 21 юли 1998 г. Комисията публикува покана за представяне на предложения за изпълнение на пилотната дейност „Местен капитал със социално предназначение“ (ОВ C 228, стр. 15). В поканата Комисията определя насоките за предоставяне на общи субсидии на посреднически организации, целящи подпомагане на лица, които ще осъществяват микропроекти в подкрепа на заетостта и социалното сближаване. Както следва от точка 2 от нея, поканата за предложения е „отправена изключително към организации с нестопанска цел, както и към вече съществуващи консорциуми, създадени от тези организации“. Според същата точка „[п]осредническите организации […] трябва да участват със съвместно финансиране, чийто размер не може да е по-малък от 15 % от исканата субсидия“.

11 С Решение C (1999) 2645 от 17 август 1999 година (наричано по-нататък „Решението за предоставяне“) Комисията предоставя помощ от ЕСФ под

формата на обща субсидия за финансирането на пилотен проект, представен от Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (наричан по-нататък „CPEM“ или „жалбоподателят“). За този пилотен проект от ЕСФ е отпусната сума в максимален общ размер от 1 000 000 EUR.

12 Съгласно член 1 от него Решението за предоставяне определя процедурите за предоставяне и използване на отпуснатата от Комисията на CPEM субсидия. Според член 2 от него специфичните условия на субсидията са описани в приложение III от Решението за предоставяне. Член 3, параграфи 2 и 3 от Решението за предоставяне определя 31 август 2001 г. като краен срок за поемане на разходите по пилотния проект, а 28 февруари 2002 г. — като краен срок за изпълнението му. Член 7 от Решението за предоставяне предвижда, че CPEM е длъжен да спазва условията за осъществяване на проекта, посочени в „Наръчника относно член 6 ЕСФ — „Местен капитал със социално предназначение““ (наричан по-нататък „Наръчникът на предприемача“).

13 След молба от жалбоподателя за продължаване на сроковете с Решение C (2001) 2144 от 18 септември 2001 година Комисията продължава срока за поемане на разходите по пилотния проект до 31 декември 2001 г., а срока за изпълнение — до 30 юни 2002 г.

14 След предоставянето на общата субсидия и както това е било отбелязано в документите му за кандидатстване, на 20 септември 2000 г. CPEM сключва споразумение за прилагането на пилотния проект с Centre de formation professionnelle et de promotion sociale (CFPPS), структура с нестопанска цел, понастоящем Marseille Service Développement (MSD).

15 На 7 октомври 2002 г. Комисията получава от MSD окончателния доклад и искането за окончателно плащане, свързано с дейностите, предприети в рамките на пилотния проект.

16 Комисията прави междинни плащания и едно окончателно плащане по проекта за общата сума от 1 000 000 EUR.

17 През август 2004 г. генерална дирекция (ГД) „Трудова заетост, социални въпроси и равни възможности“ на Комисията (наричана по-нататък „ГД Трудова заетост“) извършва одит на MSD, който не установява съществена нередност и води до възстановяването на 4 472,30 EUR.

18 През май 2004 г. жалбоподател се свързва с ГД „Трудова заетост“ и с Европейската служба за борба с измамите (OLAF), за да изобличи лошото финансово и административно управление от страна на CPEM или на неговите пълномощници във връзка с изпълнението на индивидуалния му проект. На 2 май 2005 г. OLAF започва външно разследване, а от 27 юни до 1 юли 2005 г. извършва проверки на място в Марсилия на CPEM и други икономически оператори, които имат връзка с пилотния проект.

19 На 8 септември 2005 г. OLAF изпраща на жалбоподателя доклада си от мисията, а последният отговаря с писмо от 13 октомври 2005 г. OLAF отговаря на това писмо с кореспонденция от 11 април 2006 г. Жалбоподателят изпраща своя отговор на 21 април 2006 г. След това на 25 април 2006 г. в Брюксел, в седалището на OLAF, по молба на жалбоподателя се провежда среща с участието на ГД „Трудова заетост“.

20 С писмо от 24 май 2006 г. OLAF информира жалбоподателя, че фазата на разследването е приключила и че предстояло изготвяне на окончателния доклад. OLAF приема своя окончателен доклад на 4 октомври 2006 г. Докладът е изпратен на жалбоподателя с писмо от 20 октомври 2006 г. Окончателният доклад на OLAF констатира множество сериозни нередности, въз основа на които се предлага отменяне на помощта от Общността, възлизаща на 1 000 000 EUR, и възстановяване на сумата от 995 527,70 EUR.

21 С писмо от 18 януари 2007 г. Комисията уведомява жалбоподателя за намерението си да открие процедурата, предвидена в член 24 от Регламент № 4253/88.

22 С писмо от 19 март 2007 г. жалбоподателят отговаря на писмото от 18 януари 2007 г., оспорвайки окончателния доклад на OLAF.

23 Като приема, че с отговора на жалбоподателя от 19 март 2007 г. не се представят правни или фактически обстоятелства, които да могат да опровергаят направените в окончателния доклад на OLAF изводи, Комисията приема, че жалбоподателят не е изпълнил проекта, както е описано в Решението за предоставяне и е създал система за управление, противоречаща на действащите правила. С Решение C (2007) 4645 от 4 октомври 2007 година (наричано по-нататък „обжалваното решение"), Комисията отменя отпуснатата с Решението за предоставяне помощ. В съответствие с член 2 от обжалваното решение бенефициерът дължи на Комисията главницата от 995 527,70 EUR.

Производство и искания на страните

24 Настоящата жалба на жалбоподателя е заведена в секретариата на Първоинстанционния съд на 5 декември 2007 г.

25 С отделна молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 16 януари 2008 г., жалбоподателят иска допускане на обезпечение. С Определение от 19 февруари 2008 г. по дело CPEM/Комисия (T-444/07 R) председателят на Първоинстанционния съд отхвърля молбата за допускане на обезпечение.

26 Писмената фаза на производството приключва на 29 април 2008 г.

27 На 23 октомври 2008 г. в рамките на процесуално-организационно действие на основание член 64 от своя Процедурен правилник Първоинстанционния съд, от една страна, приканва CPEM да изложи становището си по доводите за недопустимост, повдигнати от Комисията в писмената ѝ защита, а от друга страна, приканва Комисията да представи някои доказателства. Освен това преди съдебното заседание страните са приканени да отговорят писмено на някои въпроси, поставени от Първоинстанционния съд. Страните изпълняват тези искания в определения срок.

28 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да му признае правото на обезщетение за публично засягане на неговата репутация, оценено на 100 000 EUR,

— да признае на неговия персонал правото на индивидуално символично обезщетение на неговия персонал от едно евро поради сериозно засягане на спокойствието в работата му,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

29 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да обяви жалбата за недопустима или — ако е необходимо — за неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По допустимостта

1. *Доводи на страните*

30 Комисията оспорва допустимостта на второто и третото искане на жалбоподателя, тъй като не посочвали достатъчно ясно по какъв начин са изпълнени всички условия за обезщетяване на вредите, които твърди, че е претърпял. Всъщност жалбата не позволявала да се установят причините, поради които позицията, възприета от Комисията в обжалваното решение, съставлява причина за твърдените от жалбоподателя щети и той не представил никакво доказателство, че твърдените вреди действително са настъпили.

31 В становището си от 17 ноември 2008 г. относно правните основания за недопустимост, повдигнати от Комисията, CPEM заявява, че в това отношение предметът на спора не бил заплащането на обезщетение, а само признаването на правото на такова обезщетение. По-нататък той обяснява в какво според него се изразявало укоримото поведение на Комисията, претърпените вреди и причинно-следствената връзка между тези два елемента. Накрая, той дава разяснения относно причините, поради които персоналът на CPEM иска символично обезщетение от едно евро.

2. *Съображения на Първоинстанционния съд*

По допустимостта на второто искане относно признаването на правото на обезщетение на CPEM

32 Съгласно член 21, първа алинея от Статута на Съда, приложим към производството пред Първоинстанционния съд по силата на член 53, първа алинея от този статут, и съгласно член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд всяка искова молба или жалба трябва да посочва предмета на спора и да съдържа кратко изложение на изложените правни основания. Това посочване трябва да бъде достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответната страна да подготви своята защита, а на Първоинстанционния съд — да се произнесе по иска или жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни. С оглед на гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да са допустими искът или жалбата, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които те се основават, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба (Определение на Първоинстанционния съд от 28 април 1993 г. по дело De Hoe/Комисия, T-85/92, Recueil, стр. II-523, точка 20 и Решение на Първоинстанционния съд от 29 януари 1998 г. по дело Dubois et Fils/Съвет и Комисия, T-113/96, Recueil, стр. II-125, точка 29).

33 За да бъдат изпълнени тези изисквания, искова молба или жалба, целяща поправяне на вреди, за които се твърди, че са причинени от общностна институция, трябва да съдържа данни, които позволяват да се определи поведението на институцията, на което ищецът или жалбоподателят се позовава, причините, поради които счита, че съществува причинно-следствена връзка между това поведение и вредата, която твърди, че е понесъл, както и характерът и размерът на тази вреда (Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 1996 г. по дело Asia Motor France и др./Комисия, T-387/94, Recueil, стр. II-961, точка 107, Решение на Първоинстанционния съд от 6 май 1997 г. по дело Guérin automobiles/Комисия, T-195/95, Recueil, стр. II-679, точка 21, Решение на Първоинстанционния съд от 10 юли 1997 г. по дело Guérin automobiles/Комисия, T-38/96, Recueil, стр. II-1223, точка 42 и посоченото по-горе Решение по дело Dubois et Fils/Съвет и Комисия, точка 30).

34 В случая обаче се налага изводът, че единственото обстоятелство, посочено от СРЕМ в подкрепа на искането за обезщетение, развито в рамките на второто искане, е именно това искане със следното съдържание:

„СРЕМ моли Първоинстанционния съд [...] да бъде признато право на обезщетение за публично засягане на репутацията на организация, действаща в изпълнение на мисия от общ интерес (оценено на 100 000 EUR).“

35 От този формулировка може да се направи изводът, че твърдяната вреда се изразява в засягане на репутацията на СРЕМ, без обаче последният да уточнява как се обосновава стойността 100 000 EUR. Що се отнася до укоримото поведение, от съдържанието на жалбата, както и от становището на СРЕМ от 17 ноември 2008 г. следва, че става въпрос за твърдени процесуални нарушения, за които OLAF и Комисията носели отговорност и които са предмет на оплакванията, повдигнати от СРЕМ в първото му искане. Въпреки това трябва да се констатира пълното отсъствие в жалбата на каквото и да било посочване на причинно-следствена връзка между укоримото поведение и твърдяната вреда.

36 Впрочем, след като нищо не е посочено от жалбоподателя Първоинстанционният съд не следва да преценява и проверява наличието на възможна причинно-следствена връзка между укоримото поведение и твърдяната вреда (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, Recueil, стр. II-4665, точка 179).

37 Наистина СРЕМ посочва в становището си от 17 ноември 2008 г., че „пряка причинно-следствена връзка при засягането на репутацията“ съществува, когато организация, натоварена с финансови задачи, е обвинена и осъдена за лошо финансово управление, при положение че не е имало нито злоупотреба, нито измама, а най-много „грешки от административен характер“ в рамките на сложни процедури. Въпреки това по този повод следва да се напомни, че в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 32 по-горе, съществените правни и фактически обстоятелства, на които се основава искът или жалбата, трябва да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба. В случая обаче Първоинстанционният съд вече констатира, че в жалбата не е направено никакво посочване, дори обобщено, на причинно-следствена връзка между поведението, за което се упреква Комисията и претърпяната от СРЕМ вреда. Следователно всяко последващо посочване на

тази връзка трябва да се отхвърли като несвоевременно направено (вж. в този смисъл посоченото по-горе Определение по дело De Hoe/Комисия, точка 25).

38 Следователно второто искане на CPEM трябва да се отхвърли като недопустимо.

По допустимостта на третото искане относно признаването на правото на обезщетение на персонала на CPEM

39 Що се отнася до третото искане, имащо за предмет искане за обезщетение в полза на персонала на CPEM, следва да се отбележи, че жалбоподателят нито посочва, нито доказва, че е упълномощен от посочения персонал да предявява иск за обезщетение от негово име.

40 Следователно това искане трябва да се отхвърли като недопустимо поради липса на правен интерес.

По същността на спора

41 Жалбоподателят излага две правни основания, отнасящи се, от една страна, до процедурата, следвана от OLAF и от Комисията, и от друга страна, до същността на обжалваното решение.

1. *По първото правно основание, с което се оспорва процедурата, следвана от OLAF и от Комисията*

Доводи на страните

42 С първото правно основание СРЕМ упреква Комисията, че в рамките на процедурата, довела до приемане на обжалваното решение, не е спазила общи правни принципи, и по-специално принципа за зачитане на правото на защита. Това правно основание е разделено на пет части.

43 В рамките на първата част, позовавайки се на свидетелските показания на своя персонал, СРЕМ твърди, че OLAF е извършила разследване, което по формата си е за уличаване на СРЕМ.

44 С втората част СРЕМ критикува процедурата, използвана от OLAF, поради противоречие в процедурите, предвидени в Регламент (ЕО, Евратом) № 2185/96 на Съвета от 11 ноември 1996 година относно контрола и проверките на място, извършвани от Комисията за защита на финансовите интереси на Европейските общности срещу измами и други нередности (ОВ L 292, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 24), и процедурите, предвидени в Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година, относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности (ОВ L 312, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 166). По-специално СРЕМ посочва, че служителите на OLAF изтъкнали възможността за налагането на наказателни санкции и че тяхното поведение създало атмосфера на обърканост и притеснение сред лицата, присъствали на проверката, по-конкретно чрез постоянната употреба на понятието „измама“ и чрез обстоятелството, че думите „разследване“ и „проверка“ били използвани в същата процедура, без да се прави разлика между тях. Освен това сезирането на прокурора наред с административната проверка и присъствието на офицер от съдебната полиция по време на проверките на място показвали, че проверката нямала само административен характер.

45 С третата част CPEM оспорва достоверността на резултатите от разследването, водено от OLAF. Във връзка с това той твърди, че разследването събрало данни в процедурата, които са неотносими, оскърбителни или разкриващи признаци на злоупотреба и които са недопустими при условията на спазване на общите принципи на общностното право и на безпристрастното разследване. По-специално провеждащите разследването служители на OLAF несполучливо подбрали изслушваните лица и направили неуместни изказвания относно държавните служители и адвоката на CPEM. Освен това някои от отчетите от изслушванията и докладът за двустранната среща от 25 април 2006 г. между CPEM и OLAF били неточни и/или неподписани от въпросните лица, а докладите на OLAF, които послужили на Комисията като основа при приемане на обжалваното решение, съдържали фактически грешки.

46 Четвъртата част е изведена от нарушаването на правото на защита по време на разследването. Във връзка с това CPEM повдига различни оплаквания относно разглеждането от OLAF на жалбите, по повод на които последната е започнала разследването си. По-специално съдържанието на тези жалби не било съобщено на CPEM и той нямал възможност да представи становището си по тях. Освен това, доколкото жалбата от май 2004 г. се отнасяла до практиката на „валоризация“, тази жалба била неоснователна. Още повече OLAF направила противоречиви изказвания относно ролята, която жалбите получени през май 2005 г. са изиграли, за да се започне процедурата по проверка. Накрая OLAF информирала пресата по случая още преди приемане от Комисията на обжалваното решение.

47 Накрая, с петата част CPEM оспорва използването от OLAF по време на разследването на различни редакции на Наръчника на предприемача. Този наръчник имал няколко редакции, една от които предварителна, която CPEM не счел за задължителна и поради това не я взел предвид.

48 Комисията отхвърля доводите на CPEM.

Съображения на Първоинстанционния съд

49 Преди всичко трябва да се констатира, че що се отнася до петата част, въпросът дали Наръчникът на предприемача е можело да се противопостави на CPEM, въпреки че е в процес на постоянно изменяне, не се отнася до формата на административната процедура, а до съществото на обжалваното решение. Като се има предвид, че CPEM повдига също въпроса за противопоставимостта на посочения наръчник в третата част на второто правно основание, всички доводи по този въпрос ще бъдат разгледани в рамките на това основание.

50 По-нататък следва да се отбележи, че текстът на жалбата не уточнява кои са принципите, различни от принципа за зачитане на правото на защита, за които се твърди, че са нарушени. При тези обстоятелства разглеждането на първото правно основание трябва да се ограничи само до принципа за зачитане на правото на защита, тъй като при липса на посочване от страна на жалбоподателя Първоинстанционният съд не следва да издирва и установява принципите, за които би могло да се твърди, че са нарушени.

51 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на зачитане на правото на защита изисква адресатите на решения, чиито интереси са осезаемо засегнати от тези решения, да имат възможност да представят по надлежен начин своето становище (Решение на Първоинстанционния съд от 9 април 2003 г. по дело Forum des migrants/Комисия, T-217/01, Recueil, стр. II-1563, точка 56 и Решение на Първоинстанционния съд от 11 декември 2003 г. по дело Conserve Italia/Комисия, T-306/00, Recueil, стр. II-5705, точка 107, в този смисъл вж. също Решение на Съда от 10 юли 1986 г. по дело Белгия/Комисия, 234/84, Recueil, стр. 2263, точка 27).

52 В случая, що се отнася до оплакването, повдигнато в рамките на четвъртата част, според което OLAF информирала пресата по случая още преди приемане от Комисията на обжалваното решение, се налага изводът, че такова оплакване, дори да се допусне, че е доказано, не би съставлявало нарушаване на правото на защита на CPEM, както е определено в предходната точка. Следователно оплакването трябва да се отхвърли като неотносимо, при това без да е необходимо да се разглежда въпросът дали, както твърди CPEM, статията в пресата от 7 октомври 2007 г., на която той се позовава, действително се основава на данни, получени от OLAF.

53 От друга страна, също от съдебната практика следва, че процесуалното нарушение води до нарушение на правото на защита само доколкото е оказало конкретно въздействие върху възможността на засегнатите предприятия да се защитят. Така неспазването на действащите норми, които целят закрила на правото на защита, може да опорочи административната процедура само ако бъде доказано, че тя е можела да доведе до различен резултат, ако това неспазване не беше налице (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 14 декември 2005 г. по дело General Electric/Комисия, T-210/01, Recueil, стр. II-5575, точка 632 и цитираната съдебна практика).

54 Следователно за всяко от другите оплаквания, повдигнати от CPEM в рамките на първото правно основание, е уместно, първо, да се провери дали преди приемането на обжалваното решение CPEM е могъл да представи по надлежен начин своето становище, и второ, ако случаят не е бил такъв, дали процедурата би могла да доведе различен резултат, ако CPEM бе представил по надлежен начин своето становище.

55 Впрочем, що се отнася до първия въпрос, който налага да се установи дали CPEM е могъл да представи по надлежен начин своето становище относно обстоятелствата, споменати в рамките на първото правно основание, различни от посоченото в точка 52 по-горе, неговото твърдение за нарушаване на правото му на защита трябва да се отхвърли. Всъщност с оглед на разменената кореспонденция между CPEM и OLAF, а именно писмото от 13 октомври 2005 г., съдържащо становище по доклада от мисията на OLAF от 8 септември 2005 г., писмото на OLAF от 11 април 2006 г. и писмото на CPEM от 21 април 2006 г. (вж. точка 19 по-горе), следва да се констатира, че CPEM е имал възможност да представи всяко становище, което счита за релевантно относно поведението на OLAF, критикувано в първото правно основание, възможност от която впрочем изцяло се е възползвал във връзка с някои от оплакванията си. По-специално CPEM подробно взема отношение по прилаганата от OLAF процедура. Следователно жалбоподателят е имал възможност да представи становището си по всеки въпрос, свързан с посочените в първото правно основание обстоятелства, предхождащи въпросната размяна на кореспонденция, така че в това отношение правото му на защита изцяло е било зачетено.

56 Следователно първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно, при това без да е необходимо да се проверява дали са точни фактическите твърдения, направени по този повод от CPEM.

2. *По второто правно основание, с което се оспорва обжалваното решение по същество*

57 С второто правно основание СРЕМ упреква Комисията за различни грешки при прилагане на правото, които опорочили законосъобразността на обжалваното решение.

58 Това правно основание е разделено на пет части. С първата част жалбоподателят твърди, че OLAF и Комисията не са зачели френското понятие за организация с нестопанска цел. Втората част е основана на твърдяно незачитане на правните отношения между жалбоподателя и общинските власти на град Марсилия. Третата част е изведена от непротивопоставимостта на Наръчника на предприемача. Четвъртата част се отнася до нередностите, за които се упреква жалбоподателят. Накрая в рамките на петата част жалбоподателят оспорва приложимостта на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198), доколкото същият служел за основание на обжалваното решение.

По първата част, изведена от незачитане на френското понятие за организация с нестопанска цел

Доводи на страните

59 СРЕМ твърди, че OLAF, както и Комисията, не са зачели статута му на сдружение, за което се прилагат разпоредбите на френския закон от 1 юли 1901 г. с измененията в него, като са го квалифицирали като сдружение с идеална цел (ASBL), правен институт, присъщ на белгийското право. Според него е недопустимо в доклада на OLAF да се оспорва, че СРЕМ и MSD са организации с нестопанска цел, след като тези две сдружения отговарят на всички критерии на понятието „идеална цел“ и са признати като такива от френските власти. Жалбоподателят упреква още OLAF, че е смесила статута на „организация с нестопанска цел“, от една страна, и „публичноправна организация“, „организация, извършваща публичноправни дейности“ и „полуобществена организация“, от друга страна.

60 Комисията отхвърля доводите на жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

61 Следва да се отбележи, че OLAF описва жалбоподателя както в доклада си от мисията от 8 септември 2005 г. така и в окончателния доклад от 4 октомври 2006 г. като „структура по Закона от 1901 г.“ или като „сдружение по Закона от 1901 г.“. Само в заглавната част на двата доклада и на актовете за контрол и проверка на място от 27 и 29 юни 2005 г. CPEM е определена като ASBL. Използването на това съкращение, за което Комисията твърди, че е направено единствено в смисъл на „организация с нестопанска цел“ и без препращане към правния статут на CPEM, не е оказало никакво влияние върху преценката на фактите, за които CPEM се упреква в посочените доклади и в обжалваното решение. Всъщност правният статут на CPEM не е споменат в нито една точка от посочените документи.

62 Освен това в точка „[с]амоличност на заявителя“ в документите му за кандидатстване CPEM сам се е определил като „[с]дружение с идеална цел“, което може да е спомогнало за създаването на объркване в това отношение в службите на Комисията.

63 Следователно обстоятелството, че OLAF погрешно определила в някои документи CPEM и MSD като ASBL, не би могло да опорочи обжалваното решение. Следователно първата част на второто правно основание следва да се отхвърли.

По втората част, изведена от незачитането на отношенията между жалбоподателя и Община Марсилия

Доводи на страните

64 СРЕМ критикува анализа на отношенията между Община Марсилия и самия него, направен от OLAF в окончателния му доклад, както и от Комисията в обжалваното решение, и по този повод изтъква четири довода.

65 Комисията отхвърля доводите на жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

66 В тази част на второто правно основание СРЕМ оспорва точка 11 от окончателния доклад на OLAF, в която последната анализира отношението между бщина Марсилия, СРЕМ и MSD. По-специално там се констатира, че:

— самата Община Марсилия не е кандидатствала за получаване на субсидия от ЕСФ, тъй като една от двете основни характеристики на пилотния проект била използването на частни организации с нестопанска цел за изпълнението му (точка 11-1);

— с оглед на неговия устав MSD несъмнено е сдружение, което е тясно свързано с Община Марсилия (точка 11-2);

— „излизането от контрола на общината“ на MSD настъпило при изменението на неговия устав на 11 май 2000 г. в смисъл, че членовете, заемащи изборна общинска длъжност, продължават занапред да участват само със съвещателни функции, трябва да се приема като съвсем относително, тъй като не се променят останалите параметри, които показват тясна връзка с Община Марсилия (точка 11-3);

— CPEM и MSD са зависими от Община Марсилия по отношение на техните помещения, техния персонал и тяхното функциониране и прилагат някои аспекти от политиката на града (точка 11-4);

— Община Марсилия е внесла само част от предвиденото си участие във финансирането на пилотния проект, без CPEM или MSD да са я задължили да изпълни финансовите си задължения, което показва тяхната зависимост спрямо Общината и относителността на действителното им правомощие за вземане на решения (точки 11-7 и 11-8);

— OLAF счита, че решението на CPEM да повери на MSD извършването на дейността, както и прилагането ѝ, са имали за последица, дори за цел, да се заобиколят изискванията на пилотния проект да се използват частни организации с нестопанска цел за прилагането му (точка 11-12).

67 Въпреки това следва да се констатира, че преписката не съдържа данни, които да опровергаят преценките на OLAF или да сочат, че обжалваното решение би могло да е опорочено вследствие на тези преценки. По-специално такива данни не следват от доводите на CPEM, представени пред Първоинстанционния съд.

68 Първо, трябва да се отхвърли доводът на CPEM, според който окончателният доклад оставял впечатлението, че Община Марсилия се е опитала да подаде документи за кандидатстване за пилотния проект или е използвала подставени сдружения и е имала за цел заобикаляне на изискването за използване на частни

организации. Всъщност докладът се ограничава да напомни, че Община Марсилия не е могла да подаде документи за кандидатстване, без да посочи дали такова е било намерението ѝ. Що се отнася до използването на сдружението MSD за извършването на дейността, което имало като резултат заобикаляне на някои изисквания на пилотния проект, това становище е изразено не по отношение на Община Марсилия, а по отношение на самия жалбоподател, обратно на твърдението на последния. Следователно първият довод на СРЕМ не може да се приеме.

69 Второ, относно твърдението на СРЕМ, че чрез съдържащите се в точка 11-3 от окончателния доклад бележки OLAF се е намесила във вътрешното френско право и в тематиката относно „излизането от контрола на общината“, то трябва да се отхвърли като неоснователно и лишено от релевантност за разрешаването на настоящия спор. Всъщност в тази точка OLAF само е посочила, че въпреки ограничаването на ролята на общинските служители, заемащи изборна длъжност, при вземането на решения в MSD, поради други фактически обстоятелства това сдружение продължава да поддържа тесни връзки с Община Марсилия. Следователно вторият довод на СРЕМ трябва да се отхвърли.

70 Трето, що се отнася до критиките във връзка с преценката на OLAF, че СРЕМ и MSD са зависими от Община Марсилия по отношение техните помещения, техния персонал и тяхното функциониране, следва да се констатира, че СРЕМ не оспорва фактите, на които се основава тази преценка, а се ограничава да твърди, че предоставянето на помещение и персонал от Община Марсилия не означава, че СРЕМ и MSD се подчиняват на разпореждания от страна на тази община. Всъщност нито OLAF, нито Комисията са твърдели, че това е така. OLAF само приема посоченото предоставяне като белег за зависимост на двете сдружения от Община Марсилия, извод, който е уместен с оглед на фактите по случая. В това отношение наред с обстоятелството, че MSD е зависимо от Община Марсилия по отношение на помещенията си, персонала си и функционирането си, следва да се има предвид по-конкретно уставът на MSD. По-специално член 2 от устава, озаглавен „Предмет“ уточнява, че сдружението трябва да извършва дейностите си по обучение „в рамките на политиката на професионално обучение, определена от [о]бщинския [с]ъвет“, и че помощта за организациите за професионално обучение в Марсилия, по-конкретно помещения, се предоставят „след съгласие на [о]бщинския [с]ъвет“. Следователно третият довод на СРЕМ не би могъл да постави под съмнение основателността на обжалваното решение.

71 Четвърто, CPEM оспорва точки 11-7 и 11-8 от окончателния доклад на OLAF, в които последната констатира, че Община Марсилия не е изпълнила задълженията си по съвместното финансиране и че нито CPEM, нито MSD са я задължили да го направи, което показва тяхната зависимост по отношение на Общината и относителността на действителното им правомощие за вземане на решения.

72 На първо място, следва да се прецени относителното влияние на тези две точки от доклада върху съдържанието на обжалваното решение. Всъщност окончателният доклад на OLAF не посочва числата, споменати в точка 11-7 от него, които сочат, че Община Марсилия не е изпълнила задълженията си, с което е нанесла вреда на жалбоподателя, а само се позовава на това обстоятелство наред с факта, че CPEM и MSD не са задължили Общината да изпълни посочените задължения, за да подкрепи извода си относно зависимостта на двете сдружения по отношение на Община Марсилия.

73 На второ място, доводът на жалбоподателя, че Община Марсилия изпълнила изцяло финансовите си задължения, а дори и повече, трябва да се отхвърли.

74 Всъщност проектът, одобрен с Решението за предоставяне, предвижда вноска от Община Марсилия в размер на 274 231 EUR. Между страните няма спор, че тази сума се разделя на една част „Функциониране“ (или „Разходи за инженеринг“ според изразите на CPEM) и една част „Субсидиране на микропроекти“. Според CPEM вноската на Община Марсилия възлизала на 129 581,66 EUR в частта „Функциониране“ и на 21 769 EUR — в частта „Субсидиране на микропроекти“, като общата вноска достигнала 151 350,66 EUR. От своя страна Комисията посочва обща вноска от Община Марсилия в размер на 141 860,29 EUR.

75 Първоинстанционният съд счита, че за да се разреши настоящият спор, не е необходимо да се определя причината за разликата между тези две числа, тъй като дори според начина на изчисляване, предложен от жалбоподателя, действителната вноска на Община Марсилия остава с 122 880,34 EUR по-малко от предвиденото в проекта, одобрен с Решението за предоставяне. Що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че задълженията относно финансовата помощ

за микропроектите, предвидени в одобрения от Комисията проект, нарушавали френския закон, достатъчно е да се посочи, че наред с обстоятелството, че това твърдение не е подкрепено с доказателства, последното не противоречи на извода, съдържащ се в точка 11-8 от окончателния доклад на OLAF, според който нито CPEM, нито MSD са задължили Община Марсилия да изпълни финансовите си задължения по съвместно финансиране. Освен това трябва да се подчертае, че при всички положения CPEM не би могъл да се позове на обстоятелството, че планът за финансиране, представен от самия него, съдържа приходи, които му е било невъзможно законосъобразно да получи.

76 Следователно четвъртият довод на жалбоподателя, както и втората част на второто правно основание, трябва да се отхвърлят.

По третата част, изведена от непротивопоставимостта на Наръчника на предприемача

Доводи на страните

77 CPEM твърди, че Наръчникът на предприемача, който OLAF му е противопоставил, не му е бил представен като приложение към Решението за предоставяне, а едва през септември 1999 г. е получил предварителна редакция, съдържаща формулярите, на които OLAF се е позовавала в докладите си. Ето защо той не възприел предварителната редакция като обвързваща и не я взел предвид. Освен това редакцията, на която OLAF основава упреците си срещу жалбоподателя, така и не била ясно посочена, и нищо не доказвало, че му е била съобщена. Накрая, окончателната редакция на Наръчника на предприемача не съдържала посочените формуляри. Ето защо всички бележки, свързани с формулярите, били неотносими.

78 Освен това CPEM поддържа, че дори да се допусне, че Наръчникът на предприемача може да му се противопостави, при спазване йерархията на нормативните актове наръчникът не можел да се тълкува в смисъл, противоречащ на регламентите относно реформата на структурните фондове и Финан-

совия регламент, приложими към момента на настъпване на фактите, както впрочем го направила OLAF, последвана по същия начин от Комисията.

79 Комисията отхвърля доводите на жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

80 На първо място, следва да се отбележи, че на 10 ноември 1999 г. CPEM е приел чрез подписа на председателя си към тази дата — M. R., да спазва условията, предвидени в Наръчника на предприемача.

81 Освен това от преписката следва, че на срещата в Белфаст от 16 до 19 септември 1999 г., на която консорциумът CPEM/MSD е представен от M. G. — директор на MSD, от участниците е поискано внимателно да прочетат проекта за наръчник, който им е бил раздаден, и с оглед неговото допълване да изпратят възможно най-бързо своите въпроси и коментари. Следователно с цел да се вземат предвид нуждите и интересите на различните бенефициери по пилотния проект Комисията е държала да получи становищата им и с тяхно съдействие да изготви окончателната редакция на наръчника. При това положение CPEM е трябвало да съзнава, че предварителната редакция на Наръчника на предприемача не била напълно ирелевантен документ, и че наръчникът съдържал специфични разпоредби за изпълнението на пилотния проект, които несъмнено са можели да бъдат изменени в окончателната редакция, но с които въпреки това е трябвало да се съобрази, което той се е задължил да направи чрез подписа на M. R., положен на 10 ноември 1999 г., след получаване на редакцията, разпространена по време на срещата в Белфаст, и следователно е бил запознат с нея.

82 С оглед на това трябва да се отхвърли доводът на CPEM, че същият не е взел предвид редакцията на наръчника, разпространена в Белфаст, тъй като тази редакция била квалифицирана като предварителна. Всъщност при описаните по-

горе обстоятелства такова формално отношение би нарушило задължението за лоялност, което носят заявителите и бенефициерите на помощ и което е присъщо за системата на помощи от общностните фондове и е съществено за доброто им функциониране (вж. по аналогия Решение на Първоинстанционния съд от 7 ноември 2002 г. по дело Vela и Tecnagrind/Комисия, T-141/99, T-142/99, T-150/99 и T-151/99, Recueil, стр. II-4547, точка 322 и Решение на Първоинстанционния съд от 28 януари 2004 г. по дело Euroagri/Комисия, T-180/01, Recueil, стр. II-369, точка 83).

83 На второ място, следва да се констатира, че обратно на твърденията на CPEM, окончателната редакция на Наръчника на предприемача му е била съобщена, както е видно от представената от Комисията обратна разписка по електронна поща от 5 януари 2000 г. от M. B., отговарящо за мисията лице в MSD.

84 На трето място, както Комисията основателно отбелязва, CPEM не твърди в жалбата, че поведението, за което е упрекван в обжалваното решение, е било законосъобразно по силата на някоя от последователните редакции на Наръчника на предприемача. Не е ясно как евентуалните различия, които са можели да съществуват между различните редакции на наръчника, биха могли да създадат объркване в съзнанието на сътрудниците на CPEM относно задълженията му при прилагането на пилотния проект.

85 Накрая, на четвърто място, що се отнася до довода, че OLAF не спазила йерархията на нормативните актове, като дала приоритет на Наръчника на предприемача пред приложимите общностни регламенти, CPEM се позовава на точка 71 от писмото на OLAF от 11 април 2006 г., с което тя отговаря на възраженията на CPEM по доклада ѝ от мисията. Тази точка има следното съдържание:

„Що се отнася до йерархията на приложимите правни текстове, Наръчникът на предприемача от 1999 г. предвижда във формуляр B — текста в рамката, точка 1, втора стрелка, последен параграф — (страница 8), че правните текстове, които се прилагат към програмата, са степенувани йерархично по следния начин:

— Решението на Европейската комисия за отпускане на субсидия на [м]-еждинната структура, както и неговите приложения.

— Регламентите, които определят допустимите дейности в рамките на ЕСФ (списъкът на допустимите разходи е приет от Комисията и е публикуван в *Официален вестник на Европейските общности*).

— Общия регламент за [с]труктурните фондове.“

86 Във връзка с това, първо, трябва да се констатира, че от този списък не следва същият да е бил съставен, като се следва поредност от по-високия по степен нормативен акт към този от по-ниска степен, а по-скоро в обратния ред. Второ, дори при първата хипотеза, такова абстрактно посочване от OLAF на погрешен йерархичен ред на приложимите правни норми не би могло само по себе си да опорочи обжалваното решение. Всъщност, на първо място, следва да се отбележи, че самият Наръчник на предприемача не е включен в йерархията на актовете, цитирана от OLAF. На второ място, CPEM не е посочил нито една конкретна разпоредба от Наръчника на предприемача, която да е несъвместима с норма от по-висока степен, а се ограничава само до твърдението че „нито един елемент [съдържащ се в Наръчника на предприемача] не може да съществува или не може да се тълкува в смисъл, противоречащ на [приложимите] регламенти и на логиката на стриктно прилагане на йерархията на актовете“. При това положение четвъртият довод на CPEM трябва да се отхвърли.

87 Следователно третата част на второто правно основание, както и петата част на първото правно основание, следва да бъдат отхвърлени.

По четвъртата част относно твърдените нередности

88 В рамките на шест довода, които повдига в тази част на второто правно основание, СРЕМ твърди по същество, че Комисията дала разрешение относно някои от нередностите, за които той е упрекван в обжалваното решение, или най-малкото е знаела за някои от тях, или че не ставало въпрос за нередности, които можело да обосноват отмяната на помощта от Общността.

По първия довод, изведен от практиката на Комисията в рамките на ЕСФ и от твърдяно разрешение от страна на Комисията за използване на така наречената техника на „валоризация“

— Доводи на страните

89 СРЕМ твърди по същество, че Комисията дала разрешение за така наречената практика на „валоризация“, що се отнася до проектите на ЕСФ във Франция. В този смисъл той се позовава, първо, на практиката в рамките на проекти на ЕСФ във Франция, второ, на намесата на някои национални органи във „валоризацията“, извършвана от СРЕМ, и трето, на едно електронно съобщение от 28 юни 2001 г. от Комисията до СРЕМ, в което тази практика била разрешена. Следователно в обжалваното решение не можело да се приема, че тази практика е неправомерна.

90 По отношение на „валоризацията“ Комисията счита, че има разлика между проекти, спадащи към „класическата рамка“ на ЕСФ, от една страна, и пилотните проекти по смисъла на член 6, параграф 1, буква а) от Регламент № 4255/88, какъвто в случая е въпросният проект, от друга страна. Според нея в „класическата рамка“ на ЕСФ финансовото участие на ЕСФ приема формата на съвместно финансиране на национална програма или на обща субсидия, управлявана от държавата членка или от други национални органи, докато в рамките на член 6, параграф 1 от Регламент № 4255/88 финансовото участие на ЕСФ пряко се ръководи от Комисията, което означава, че тя сама подбира бенефициерите посредством специфично решение за отпускане, придружено от сборник

с правила. Според Комисията „валоризацията“ се приема в „класическата рамка“ на ЕСФ, докато тази техника никога не е била приемана в рамките на член 6, параграф 1 от Регламент № 4255/88.

— Съображения на Първоинстанционния съд

91 Най-напред следва да се констатира, че що се отнася до така наречената техника на „валоризация“, от преписката, както и от обясненията, дадени от страните в съдебното заседание, е видно, че тя се изразява в прехвърляне на направени от местните публични власти разходи в рамките на съответните им мисии към финансовите вноски, които те би трябвало да направят към даден проект. В случая „валоризацията“ е извършена по-специално по отношение на финансовата вноска на генералния съвет на департамент Bouches-du-Rhône в бюджета на пилотния проект, от която са приспаднати разходи на дирекцията по труда, заетостта и професионално обучение на департамент Bouches-du-Rhône (DDTEFP), направени в рамките на политиката му по заетост и реинтегриране на безработни. Както следва от Решението за предоставяне, участието на генералния съвет, вписано в графа „Парична вноска“ („Contribution in cash“) на бюджета, е трябвало да бъде 200 000 EUR. CPEM не е оспорил, че поне една част от тази вноска не е изплатена, а е направена под формата на „валоризация“, като по този начин изобщо не е довела до пряко плащане между генералния съвет и CPEM и/или MSD.

92 В това отношение трябва да се подчертае, че в „класическата рамка“ на ЕСФ, както е определена от Комисията, обществените разходи, които се „валоризират“ като собствени вноски в рамките на помощта от Общността, са разходи, направени от самия бенефициер на помощта, а именно държавата членка или определения от нея национален орган. И обратно, ако в случая CPEM е смятал, че по същия начин „валоризира“ разходи, направени от местните власти, се налага изводът, че не става въпрос за негови собствени разходи като бенефициер на помощта от Общността, а за разходи на трети лица участници. Следователно под формата, използвана от CPEM „валоризацията“ му е послужила да изпълни не собствените си задължения за участие в проекта, а тези на третите лица участници. Впрочем според бюджета, предложен от CPEM и приет в Решението за предоставяне, участията е трябвало да бъдат парични вноски, което е изключвало всяко вземане предвид на разходи, които са направени в друг контекст и които действително не са получени от консорциума CPEM/MSD. По този повод следва да се напомни

постоянната съдебна практика, според която предвид естеството на финансовите помощи, отпускани от Общността, задължението за спазване на определените в Решението за предоставяне финансови условия, както и задължението за фактическо изпълнение на съответния проект, представлява едно от съществените задължения на бенефициера, поради което обуславя предоставянето на финансовата помощ от Общността (Решение на Съда от 19 януари 2006 г. по дело Comunità montana della Valnerina/Комисия, C-240/03 P, Recueil, стр. I-731, точка 86, Решение на Първоинстанционния съд от 26 септември 2002 г. по дело Sgaravatti Mediterranea/Комисия, T-199/99, Recueil, стр. II-3731, точка 130 и посоченото по-горе Решение на Първоинстанционния съд по дело Vela и Tecnagrind/Комисия, точка 399).

93 Следователно „валоризацията“, както е извършвана от СРЕМ, не е съответствала на текущата практика на Комисията в рамките на ЕСФ и дори е била забранена от Решението за предоставяне.

94 Представените от СРЕМ доводи не могат да опровергаят този извод.

95 Първо, що се отнася до приложението ѝ на национално равнище в рамките на ЕСФ, тя точно се вписва в рамките на вземането предвид като „валоризация“ на разходите на националните органи в качеството им на бенефициери на помощ от Общността, а не като вземане предвид на разходите на трети лица. Следователно този довод е неотносим, така че няма основание да бъдат разпитвани лицата и институциите, чието изслушване в това отношение иска СРЕМ.

96 Второ, фактът че националните власти на равнище департамент и на местно равнище са знаели за „валоризацията“, както е извършвана от CPEM, и дори са участвали в нея, е лишен от релевантност с оглед преценката за законосъобразност на обжалваното решение в частта, с която се установява неизпълнението на задълженията на CPEM по решението за предоставяне.

97 Трето, електронното съобщение от 28 юни 2001 г. на г-жа G., сътрудничка в ГД „Трудова заетост“, на което се позовава CPEM, не може да се тълкува като разрешение от страна на Комисията за „валоризацията“, както е извършвана от CPEM. Всъщност става въпрос за отговор на електронно съобщение, в което сътрудничка на CPEM поставила въпрос, като се е позовала ясно и единствено на условията за предоставяне на сведения по формуляр по повод изготвянето на междинен финансов доклад, а не на законосъобразността на дадена практика за финансиране на проект. Понятието „валоризация“ не присъства в него и контекстът не позволява да се приеме, че „субсидиите и помощите, отпуснати [...] за микропроекти“ от партньорите на CPEM, посочени в електронното съобщение на сътрудничката на CPEM, всъщност били разходи, направени от публични органи и взети предвид в пилотния проект, без от посочените органи да е правена действителна вноска. Накрая, от съдържанието на отговора на г-жа G. ясно следва, че тя е считала, че се произнася единствено по въпроса за сведенията по даден формуляр, а не по практиката на „валоризация“, извършвана от CPEM.

98 Следователно доводът на CPEM, изведен от това, че Комисията дала разрешение за така наречената практика на „валоризация“, трябва да се отхвърли.

По втория довод, изведен от липсата на сериозна нередност в осчетоводяването на „заемите на доверие“

— Доводи на страните

99 Вторият довод се отнася до обстоятелството, че CPEM е осчетоводил като своя собствена финансова вноска в проекта заемите на доверие, отпуснати от него на различни вносители на микропроекти. Според определението дадено от CPEM и неоспорено от Комисията става въпрос за лични заеми без лихва и без гаранция за сума в размер между 1 500 EUR и 15 000 EUR. На първо място, CPEM твърди, че неговото намерение да използва такива заеми на доверие ясно следва от документите му за кандидатстване. Той посочва освен това, че анализът на финансовите му отчети към 31 декември 1997 г., както и проектобюджетът му за 1998 г., приложени към документите му за кандидатстване, показва, че той няма други ресурси за функциониране, различни от получаваните обществени субсидии, от които формира своя кредитен фонд. На второ място, CPEM твърди, че Комисията била уведомена за използването на заеми на доверие не по-късно от август 2001 г. при връчването на междинния доклад.

100 Комисията оспорва доводите на CPEM.

— Съображения на Първоинстанционния съд

101 Що се отнася до наличието на сериозна нередност вследствие на осчетоводяването на заеми на доверие, следва да се напомни, че задължението за спазване на определените в Решението за предоставяне финансови условия представлява

едно от съществените задължения на бенефициера (вж. точка 92 по-горе). В този смисъл член 24, параграфи 1 и 2 от Регламент № 4253/88 трябва да се тълкува в смисъл, че разрешава Комисията да отменя отпуснатата финансова помощ в случаи на нарушаване на финансовите условия, предвидени в Решението за предоставяне (вж. в този смисъл посоченото по-горе Решение по дело Sgaravatti Mediterranea/Комисия, точки 130 и 131).

102 В случая бюджетът, включен в приложение II към Решението за предоставяне, е предвиждал в графа „Парична вноска“ финансова вноска от страна на CPEM в размер на 184 615 EUR.

103 Впрочем, както Комисията правилно твърди, изплащането на отпуснатите от CPEM заеми на доверие представлява доход, който трябва да се приспадне от сумите, внесени от CPEM, за да се определи действително внесената от него сума. Тъй като това изплащане би могло да достигне до 100 % от отпуснатите под формата на кредити суми, вноската на CPEM може да се намали с постепенното изплащане и впоследствие — да изчезне напълно. Следователно отпускането на заеми от CPEM на вносителите на микропроекти по правило не може да се взема предвид до номиналния размер на собствената му финансова вноска в проекта. Впрочем това обстоятелство не е оспорено от CPEM. Следователно CPEM не е изпълнил задължението да направи собствената си финансова вноска в размер на 184 615 EUR, произтичащо от приложения към Решението за предоставяне бюджет.

104 Следователно в съображение 8, буква в) от обжалваното решение Комисията основателно е установила в това отношение наличието на сериозна нередност.

105 Доводите на CPEM не могат да опровергаят този извод.

106 На първо място, следва да се констатира, че документите за кандидатстване по никакъв начин не показват намерението на СРЕМ систематично да използва заеми, за да направи финансовата си вноска в проекта. Понятието „заем на доверие“ е споменато само веднъж в следното изречение: „Участието на Европейския [с]ъюз в рамките на поканата за представяне на проекти ще позволи да се ускори и благоприятства мобилизиране на различни помощи, гаранционни фондове и евентуални заеми на доверие, които ще бъдат във взаимодействие, и ще допринесе за утвърждаването на тези дейности под формата на постоянен местен финансов механизъм“. Това изолирано споменаване на заемите на доверие, при това придружено от определението „евентуален“, не е могло да се разбира в смисъл, че този инструмент ще се прилага систематично в рамките на проекта. Още повече споменаването е в контекста на изброяване на инструменти, като е посочено, че мобилизирането ще бъде благоприятствано от пилотния проект, и така дори не е ясно дали се отнася до вътрешен или външен за проекта инструмент, който би могъл да се мобилизира благодарение на проекта.

107 СРЕМ не представя никакви доказателства относно твърдението, че заемите на доверие били споменати по време на представянето на плана за финансиране — на дата, която не е уточнена, но вероятно в рамките на разглеждането на кандидатурите — и по време на едно публично представяне по повод колоквиум, организиран на 8 и 11 юли 2000 г. Следователно твърдението трябва да се отхвърли като неподкрепено с доказателства.

108 На второ място, обстоятелството че междинният доклад, връчен през август 2001 г., споменавал заемите на доверие, не може да доведе до извода, че Комисията със закъснение е информирала СРЕМ, че тези заеми не могат да се осчетоводяват като негова вноска. Всъщност член 3, параграф 3 от Решението за предоставяне уточнява, че „единствено разходите, поети преди 30 август 2001 г. и направени преди 28 февруари 2002 г., [са могли] да бъдат считани за допустими и да бъдат взети предвид при изчисляване на общите суми, дължими на бенефициера въз основа на настоящото решение“. С решение от 18 септември 2001 г. тези крайни срокове са били продължени, съответно до 31 декември 2001 г. и до 30 юни 2002 г. Следователно се налага изводът, че „междинният“ доклад е изготвен почти в края на първоначално предвидения период за поемане на разходите и близо четири месеца преди края на продължения впоследствие период. Сведение, предоставено на този етап на проекта, в никакъв случай не може да се счита за своевременно представено.

109 На трето място, относно твърдението на CPEM, според което електронно съобщение от MSD до г-жа G. от 5 февруари 2002 г. относно заеми на доверие на практика било оставено без отговор, следва да се отбележи, първо, че отговорът на г-жа G. с електронно съобщение от 6 февруари 2002 г. ясно показва, че в документите за кандидатстване не се споменавали заемите на доверие, че тяхното вземане предвид не било възможно, тъй като изплащането щяло да намали общата стойност на проекта с последица намаляване на помощта на ЕСФ, и че проблемът трябвало да се реши с „твърда“ вноска. Второ, електронното съобщение е получено след края на продължения период за поемане на разходите. Следователно въпросите на CPEM са могли да засягат само правилата за осчетоводяване и възможният отговор на тези въпроси не е могъл да има никакви последици върху съответствието на действително поетите разходи с условията, уточнени в Решението за предоставяне. Следователно е уместно това твърдение да се отхвърли като неоснователно и ирелевантно.

110 Следователно вторият довод на CPEM трябва да се отхвърли.

По третия довод, изведен от твърдяно противоречие между обжалваното решение и Решението за предоставяне

111 В рамките на третия довод CPEM изтъква четири пункта, по които Комисията го упреквала в обжалваното решение, относно факти, които вече били споменати в документите по предложението и съответно били приети от Комисията в Решението за предоставяне. Следователно Комисията най-малкото също носела отговорност за фактите, за които го упреква.

112 Първо, CPEM подчертава, че още при разглеждането на документите му за кандидатстване Комисията е знаела, че той ще отправи покана за публично финансиране. Следователно тя не можела да го упреква за този факт.

113 По този повод Първоинстанционният съд най-напред отбелязва, че в обжалваното решение Комисията не упреква CPEM за съвместното финансиране на пилотния проект от местните публични власти. Напротив, в съображение 8, буква г) от обжалваното решение Комисията изрично критикува недостатъчността на съвместното публично финансиране спрямо одобрения бюджет. В замяна на това в съображение 8, буква б) от обжалваното решение CPEM е упрекнат, че е взел предвид направените от местните власти разходи, които не са извършени по пилотния проект, а по дейности в обхвата на собствените им правомощия (техника на „валоризацията“).

114 Впрочем, както вече бе констатирано в точки 93 и 98 по-горе, Комисията изобщо не е дала разрешение за практиката на „валоризация“ и обратно на твърдението на CPEM, документите му за кандидатстване не са съдържали никакви сведения за неговото намерение да прибегне до „валоризацията“. Напротив, вноските на местните публични власти са предвидени в плана за финансиране на проекта в графа „Парична вноска“. Следователно от документите му за кандидатстване Комисията не е могла да направи извод, че тези вноски ще се изразяват в просто вписване в сметките на пилотния проект на суми, които в действителност не са превеждани на CPEM или на MSD.

115 По-нататък, относно писмото на DDTEFP от 14 октомври 1998 г., което е включено в приложение 7 от документите за кандидатстване и което според CPEM доказва, че Комисията била информирана за поведението, за което го упреква, в него изобщо не се поставя въпрос за „валоризация“. В писмото DDTEFP се ограничава с общи изрази да увери президента на CPEM, че DDTEFP „ще може да подкрепи проекта […] мобилизирайки ресурсите на държавата, за да допълни евентуално помощта и да участва във финансирането на съпътстващи дейности, необходими за успеха на проекта“. За сметка на това нищо в писмото не сочи, че финансовите вноски на местните публичните власти, възпроизведени в графата „Парична вноска“ в плана за финансиране, е трябвало да се извършат под формата на „валоризация“.

116 Второ, CPEM твърди, че още при разглеждане на документите му за кандидатстване Комисията е знаела за институционалното партньорство, което го е свързвало с участващите публични власти.

117 В това отношение достатъчно е да се констатира, че това оплакване е лишено от релевантност относно преценката за законосъобразност на обжалваното решение. Всъщност в обжалваното решение CPEM се упреква не поради обстоятелството, че е сътрудничил с публичните власти, а поради това, че е сътрудничил по начин, противоречащ на условията, предвидени в Решението за предоставяне.

118 Трето, CPEM твърди, че още при разглеждане на документите му за кандидатстване Комисията е знаела за тясната връзка, която той е поддържал с MSD.

119 В това отношение също е достатъчно да се констатира, че оплакването е лишено от релевантност относно преценката за законосъобразност на обжалваното решение. Всъщност, както следва и от съображение 8, буква д) от обжалваното решение, CPEM се упреква не за връзката си с MSD, а преди всичко за някои аспекти на връзките на тези две сдружения с Община Марсилия.

120 Четвърто, CPEM твърди, че „OLAF критикува в своя доклад“ начина му на управление на микропроектите, докато в рамките на различни срещи, проведени по време на изпълнение на пилотния проект, Комисията никога не била правила забележка по този въпрос.

121 В това отношение следва да се отбележи, че CPEM не указва в кой доклад на OLAF и къде конкретно в този доклад той се упреква за начина му на управление на микропроектите. Следователно това оплакване трябва да се отхвърли като недопустимо, тъй като не отговаря на изискванията на член 44, първа алинея, буква в) от Процедурния правилник. Всъщност краткото изложение на CPEM не позволява нито на Комисията да подготви защитата си, нито на Първоинстанционния съд да упражни съдебен контрол (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 30 ноември 2000 г. по дело Industrie des poudres sphériques/Комисия, T-5/97, Recueil, стр. II-3755, точка 192).

122 Следователно третият довод на СРЕМ трябва да се отхвърли.

По четвъртия довод, изведен от знанието на Комисията за някои факти, за които СРЕМ е упрекван в обжалваното решение

— Доводи на страните

123 По същество СРЕМ твърди, че служителите на Комисията са знаели за неговите трудности да изпълни плана за финансиране. По-специално М. С., по това време началник на отдел в ГД „Трудова заетост“, отговарящ за пилотния проект, посъветвал СРЕМ, вероятно през септември 1999 г., да не иска официално изменение на Решението за предоставяне, а да замени заемите на доверие с публично финансиране и да поиска след това само обикновено изменение на бюджета. Освен това след писмо от СРЕМ от 9 април 2002 г., съдържащо молба за освобождаване на част от банковата гаранция и за изменение на бюджета, показващо оттеглянето на финансовото участие на СРЕМ, Комисията не само не е изразила никакво становище по отношение на изменения план, но и освободила посоченото обезпечение. Следователно Комисията също носела отговорност.

124 Комисията отхвърля доводите на СРЕМ.

— Съображения на Първоинстанционния съд

125 С този довод по същество CPEM се позовава на нарушаване на принципа на защита на своите оправдани правни очаквания, основано на обстоятелството, че служителите на Комисията знаели за трудностите му да изпълни плана за финансиране и на съветите, за които твърди, че са дадени от M. C., относно факта, че неизпълнението на предвиденото финансово участие не би довело до отменяне на отпуснатата от Общността помощ.

126 В това отношение следва да се напомни, че правото на позоваване на оправдани правни очаквания предполага наличието на три кумулативни условия. Първо, администрацията на Общността трябва да е предоставила на заинтересованото лице конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници. Второ, тези уверения трябва да са от естество да породят легитимно очакване в съзнанието на този, до когото са адресирани. Трето, дадените уверения трябва да бъдат съобразени с приложимите норми (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 30 юни 2005 г. по дело Branco/Комисия, T-347/03, Recueil, стр. II-2555, точка 102 и цитираната съдебна практика, и Решение на Първоинстанционния съд от 23 февруари 2006 г. по дело Cementbouw Handel & Industrie/Комисия, T-282/02, Recueil, стр. II-319, точка 77).

127 Впрочем второто от тези условия очевидно не е изпълнено в случая. Всъщност член 119, параграф 1 от Регламент № 1605/2002 предвижда, че „до окончателния размер на безвъзмездните средства се стига едва след като институцията е приела окончателните отчети и финансовата документация, без това да ограничава последващи проверки от институцията“. Освен това член 2, параграф 1 от „Специфичните условия“, включени в приложение III към Решението за предоставяне, изрично предвижда, че евентуалните изменения на разпоредбите, включени в приложение I (Подробности по операция „Местен капитал със социално предназначение“) и приложение II (Подробности по бюджета на операция „Местен капитал със социално предназначение“) към посоченото решение „[трябвало] да бъдат формулирани писмено и приложени към решението“ и че „[у]стно споразумение не обвързва[ло] страните“. Следователно CPEM е бил запознат или е трябвало да бъде запознат с обстоятелството, че уверения или съвети, дадени устно от служители на Комисията, не са могли да го освободят от изпълнението на задълженията му по Решението за предоставяне, и по-специално по плана за финансиране, включен в приложение II към него. Следователно, дори да се допусне, че са доказани, уверенията, дадени устно от служители на Комисията, не са могли по своето естество да породят правното очакване в съзнанието на CPEM, че липсата на всякакво финансиране от негова страна е била мълчаливо приета от Комисията или подкрепена под формата на

обикновено изменение на бюджета. На още по-силно основание, за да обоснове правно очакване, CPEM не може да изведе довод нито от наблюдаваното мълчание на Комисията, след като нейните служители са получили данни относно заемите на доверие или трудностите, които е изпитвал да изпълни плана за финансиране, нито от обстоятелството, че Комисията е освободила част от банковата гаранция.

128 Освен това третото условие, посочено от съдебната практика, цитирана в точка 126 по-горе, също не е изпълнено. Всъщност поканата за представяне на предложения предвижда в точка II.2, втора алинея от нея, че бенефициерите „трябва да участват със съвместно финансиране, чийто размер не може да е по-малък от 15 % от исканата субсидия". Що се отнася до Решението за предоставяне, то посочва в своето приложение II, съдържащо финансовия план, „парично плащане" от страна на CPEM в размер на 184 615 EUR. В съответствие с член 2, четвърта алинея от Решението за предоставяне приложенията са неразделна част от решението. Следователно евентуални уверения от страна на служители на Комисията, указващи, че тя нямало да изисква действително изплащане на финансовата вноска от CPEM и че щяла да приеме заменянето ѝ с вноски на местните публични власти, биха нарушили разпоредбите на поканата за представяне на предложения и тези на Решението за предоставяне.

129 Следователно четвъртият довод на CPEM трябва да се отхвърли.

По петия довод, изведен от невземане предвид от Комисията на докладите за оценка, направени на национално равнище преди разглеждането на жалбите

130 По същество CPEM твърди, че преди да разгледа получените от службите ѝ жалби, Комисията е трябвало да вземе предвид доклад, изготвен на национално равнище, изразяващ удовлетворението на вносителите на микропроекти относно управлението на пилотния проект от CPEM.

131 В това отношение достатъчно е да се констатира, че упреците, отправени към CPEM в обжалваното решение, се основават изключително на резултатите от разследването на OLAF, а не на жалбите, получени от службите на Комисията, по повод на които разследването само е започнало.

132 Освен това обстоятелството, че вносителите на микропроекти са могли да бъдат доволни от управлението на пилотния проект от CPEM не е пречка за наличието на нередности в управлението с оглед на приложимата правна уредба.

133 Следователно този довод на CPEM трябва да се отхвърли.

По шестия довод, изведен от резултатите от одита, извършен през август 2003 г. от ГД „Трудова заетост“

134 По същество CPEM твърди, че след като одитът, извършен през август 2003 г. от ГД „Трудова заетост“, не е установил съществени нередности и е довел само до възстановяването на сума от 4 472,30 EUR спрямо един милион евро помощ от Общността, молба за връщане на цялата сума, направена по същата преписка показва, че липсвала съгласуваност, както и че Комисията също носела отговорност. CPEM иска изслушването в качеството им на свидетели на четирима служители на Комисията, които тогава са отговаряли за посочения одит в ГД „Трудова заетост“.

135 В това отношение от постоянната съдебна практика следва, че е нормално проверка, започнала по повод на нови обстоятелства, породили съмнения за наличие на нередности при някои проекти, да е по-задълбочена и да доведе до различни резултати спрямо предходна рутинна проверка, извършена при липса

на всякакво съмнение (вж. по аналогия Решение по дело Euroagri/Комисия, посочено по-горе, точка 59). Следователно обстоятелството, че разследването на OLAF е позволило да бъдат разкрити нередности, които не са били открити при одита, извършен от ГД „Трудова заетост“, изобщо не съставлява несъгласуваност и не може да засегне законосъобразността на обжалваното решение.

136 Следователно този довод на СРЕМ, както и молбата за изслушване на свидетели, трябва да бъдат отхвърлени.

По петата част, изведена от неприложимостта на Регламент № 1605/2002

Доводи на страните

137 СРЕМ критикува направеното в обжалваното решение позоваване на Финансовия регламент в редакцията му след изменението с Регламент № 1605/2002. Всъщност последният се прилагал едва от 1 януари 2003 г., докато към момента на настъпване на фактите бил в сила Финансовият регламент от 21 декември 1977 година, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 356, стр. 1), в редакцията му след изменението с Регламент (ЕО, ЕОВС, Евратом) № 2779/98 на Съвета от 17 декември 1998 година за изменение на Финансовия регламент от 21 декември 1977 година (ОВ L 347, стр. 3).

138 Комисията отхвърля доводите на СРЕМ.

Съображения на Първоинстанционния съд

139 В съответствие с членове 186 и 187 от Регламент № 1605/2002, считано от 1 януари 2003 г., Финансовият регламент от 21 декември 1977 година е отменен и позоваванията на отменения регламент се тълкуват като позовавания на Регламент № 1605/2002 съгласно таблицата за съответствие в приложението към него.

140 Следователно, считано от 1 януари 2003 г., разпоредбите на Регламент № 1605/2002 са заменили тези на Регламента от 21 декември 1977 година във всички случаи, към които той е бил приложим, включително що се отнася до помощи на Общността, отпуснати по стария регламент.

141 В случая достатъчно е да се констатира, че CPEM не доказва, нито дори претендира, че поведението, за което го упреква Комисията и което е довело до отмяна на помощта от Общността, е било законосъобразно по смисъла на Финансовия регламент от 21 декември 1977 година, а се ограничава да оспорва приложимостта на Регламент № 1605/2002 към обстоятелствата по случая. Следователно от материалите по делото не е видно заместването с Регламент № 1605/2002 на Финансовия регламент от 21 декември 1977 година в редакцията му след изменението с Регламент № 2779/98 да е имало някакви последици в случая.

142 При това положение петата част на второто правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

143 Тъй като и двете правни основания, изложени от CPEM, следва да се отхвърлят, жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

144 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като CPEM е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски, включително тези по обезпечителното производство, в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (CPEM) понася съдебните разноски, включително тези по обезпечителното производство.**

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Подписи

Съдържание

Правна уредба . . . . . II - 2125

Обстоятелства, предхождащи спора . . . . . II - 2128

Производство и искания на страните . . . . . II - 2131

По допустимостта . . . . . II - 2133

1. Доводи на страните . . . . . II - 2133

2. Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2134

По допустимостта на второто искане относно признаването на правото на обезщетение на CPEM . . . . . II - 2134

По допустимостта на третото искане относно признаването на правото на обезщетение на персонала на CPEM . . . . . II - 2136

По съществото на спора . . . . . II - 2136

1. По първото правно основание, с което се оспорва процедурата, следвана от OLAF и от Комисията . . . . . II - 2137

Доводи на страните . . . . . II - 2137

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2139

2. По второто правно основание, с което се оспорва обжалваното решение по същество . . . . . II - 2141

По първата част, изведена от незачитане на френското понятие за организация с нестопанска цел . . . . . II - 2141

Доводи на страните . . . . . II - 2141

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2142

По втората част, изведена от незачитането на отношенията между жалбоподателя и Община Марсилия . . . . . II - 2143

Доводи на страните . . . . . II - 2143

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2143

По третата част, изведена от непротивопоставимостта на Наръчника на предприемача . . . . . II - 2147

Доводи на страните . . . . . II - 2147

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2148

По четвъртата част относно твърдените нередности . . . . . II - 2151

По първия довод, изведен от практиката на Комисията в рамките на ЕСФ и от твърдяно разрешение от страна на Комисията за използване на така наречената техника на „валоризация“ . . . . . II - 2151

— Доводи на страните . . . . . II - 2151

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2152

По втория довод, изведен от липсата на сериозна нередност в осчетоводяването на „заемите на доверие“ . . . . . II - 2155

— Доводи на страните . . . . . II - 2155

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2155

По третия довод, изведен от твърдяно противоречие между обжалваното решение и Решението за предоставяне . . . . . II - 2158

По четвъртия довод, изведен от знанието на Комисията за някои факти, за които СРЕМ е упрекван в обжалваното решение . . . . . II - 2161

— Доводи на страните . . . . . II - 2161

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2162

По петия довод, изведен от невземане предвид от Комисията на докладите за оценка, направени на национално равнище преди разглеждането на жалбите . II - 2163

По шестия довод, изведен от резултатите от одита, извършен през август 2003 г. от ГД „Трудова заетост“ . . . . . II - 2164

По петата част, изведена от неприложимостта на Регламент № 1605/2002 . . . . . II - 2165

Доводи на страните . . . . . II - 2165

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2166

По съдебните разноски . . . . . II - 2167